

[Boye Meyer.]

ifølge lovforslagets §§ 70—72, til hvilke henlægges den af kommunalbestyrelsen og domstolene, boligretterne, hidtil førte kontrol med lejeansættelse, begrundes i ministerens bemærkninger til lovforslaget og den af boligministeriets huslejeudvalg afgivne betænkning med, at erfaringen har vist, at kommunalbestyrelserne ikke altid har afgjort disse sager efter ensartede retningslinier og ofte af mangel på juridisk indsigt ikke har haft øje for de i relation til denne lovgivning vigtige problemer, der kan opstå i forbindelse med borgernes dispositioner over husrum af alle arter. Desuden peges der på, at der ikke haves fornøden sikkerhed for, at de to parter i disse sager, udlejeren og lejeren, har betryggende selvstændig repræsentation i kommunalbestyrelserne. Disse betragtninger fører vel ikke nødvendigvis videre end til at gennemføre de huslejenævn, der eksisterede under og efter verdenskrigen 1914—1918, som netop fungerede uafhængigt af kommunalbestyrelsen, forsåvidt som denne kun var repræsenteret i dem, og de foruden kommunalbestyrelsens repræsentant bestod af repræsentanter for ejere og lejere, men både lejeudvalget og den højtærede boligminister finder det dog påkrævet at indføre centralorganer for større områder, f. eks. for amterne, under statens direkte tilsyn, og iøvrigt med appeladkomst for parterne til et for hele landet fælles lejeråd.

Om disse grunde til henlæggelse af huslejesager til et centralorgan må betragtes som afgørende for det øvrige land — det vil i hvert fald under alle omstændigheder betyde et brud med den herskende tendens til decentralisation af administrationens opgaver —, skal jeg lade være usagt, men det kan ikke med føje hævdes, at der i de tre store hovedstadskommuner, hvor administrationspersonalet stort set har samme uddannelse og samme kvalifikationer som statens, er nogen fare for uensartede og ikke betryggende afgørelser, hvilket netop synes godtgjort gennem de retssager, der har foreligget til afgørelse under den hidtidige ordning. Vil man hævde, at en selvstændig ejer- og lejerrepræsentation er nødvendig for betryggende afgørelser på dette område, må det derfor synes tilstrækkeligt i disse kommuner at indføre lokale huslejenævn, eventuelt med mulighed for at appellere trufne afgørelser til et for hele området eller landet fælles appelorgan, således at disse kommuner ikke behøver at afgive

nogen del af deres selvstændighed på dette punkt til et statsorgan.

Det er min opfattelse, at hele ordningen ifølge lovforslagets § 70 med et fælles huslejenævn for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner let kan medføre en dobbelt administration, idet de pågældende kommuner fremdeles vil være nødt til at opretholde et administrationsapparat, fordi det omtalte fælles huslejenævn efter lovforslagets § 71, forinden det træffer afgørelse i en sag, skal forelægge denne for vedkommende kommunalbestyrelse til erklæring; og er der noget, vi ikke trænger til i dette land, er det en udvidelse af administrationen — den har vi såmænd nok af i forvejen.

Bestemmelserne i kap. X-XVIII kan i det hele tiltrædes fra et administrativt synspunkt, idet også disse bestemmelser fremtræder som en påkrævet kodifikation og lovfæstelse af doms- og administrationspraksis; dog synes det ikke absolut indlysende, at restriktionerne, jfr. lovforslagets § 1, udvides til at omfatte f. eks. lejemål om teaterbygninger, biografteatre o. lign., hvor andre hensyn end de rent huslejemæssige forekommer mere fremherskende.

Reglerne i kap. XIII om lejeansættelser m. v. for enkelte værelser og møblerede lejligheder samt om fremlejenævn er i det væsentlige uforandrede, og nævnene er fremdeles lokale, ligesom nævnets afgørelser stadig kan indbringes for retten.

Det samme er tilfældet, når det drejer sig om kap. XVIII, der omhandler den tvungne boliganvisning. Jeg kan i denne forbindelse udtale, at jeg også synes, det er rigtigt og påkrævet, at adgangen for forflyttede statsjennemænd til i tilflytningskommunen at leje en lejlighed bliver lettere end hidtil, og det er heldigt, at man har fået en sådan bestemmelse med i dette lovkompleks.

Jeg skal indskrænke mig til disse bemærkninger angående den teknisk-juridiske revision af de gamle lejelove. Det er jo ikke herom de stærkt divergerende meninger gør sig gældende; det er først, når man kommer ind på den boligpolitiske og den økonomiske side af sagen, at sindene sættes i bevægelse — og det ikke uden grund.

Den højtærede boligminister udtalte i sin fremsættelsestale, at det ministerielle udvalg, der har beskæftiget sig med de principielle retningslinier for huslejelovgivning, var kommet til det resultat, at stigningen i drifts- og omkostninger for ejendomme i tiden 1938—46 udgjorde 45 pct. Det forekommer mig,